

Posudek disertační práce *Lidská práva ve vztahu Vatikánu a OSN*
(Předložil Mgr. Filip Breindl theologické fakultě Jihočeské univerzity v ČB, 2007)

Disertace uvedeného názvu obsahuje 169 stran. V jejím Úvodu (6-8), předkládá autor nárys své práce i cíl, který chce sledovat. Uvádí zdroje, o které se opírá, a předkládá řadu otázek, jimiž se chce v disertaci zabývat.

Závěr práce (166-169) zaujme tím, že namísto bilance výsledků, k nimž autor ve svém výkladu dospěl, předkládá svůj náčrt budoucnosti lidských práv. Je to jakýsi úkrok od běžné praxe, ale prozrazuje bytostný zájem o problematiku, kterou si F. Breindl zvolil pro své disertační rozvažování. Disertace obsahuje krátké resumé v češtině a angličtině (174, resp. 175) a Seznam použité literatury, rozdělený Na A) Církevní dokumenty, B) Dokumenty o lidských právech, C) Studie a články (celkem 71 položek)

Oceňuji, že F. Breindl zůstává ve své disertaci soustředěn na zvolené téma. Čtenář se při četbě této v dobrém slova smyslu zaujaté práce neoctne nikdy mimo hlavní proud uvažování o tématu. Autorovy úvahy se pohybují v přísně a přesně narýsovaném řečišti – žádné meandry, či zpětné proudy. To je dokladem jak soustředěného zájmu, tak i kázně, kterou každý čtenář musí ocenit. Disertace poskytuje bohatý materiál, který může posloužit v orientaci i studentům ostatních humanitních fakult, pracovníkům v diplomatické službě, na ministerstvech, učitelům, novinářům, tedy široké intelektuální obci.

Oceňuji dále, že problematika lidských práv je nejprve ústrojně představena jako součást dialogu církve (rozumí se církve římskokatolické) se světem, a to ve východiscích i principech (Kap. 1). Následující kapitoly osvětlují historické proměny ve vztahu Vatikánu k problematice lidských práv: nejprve ke Společnosti národů a po druhé světové válce zejména k OSN (Kapitoly 2.-5.). Dvě závěrečné kapitoly se zabývají a) legitimitou angažovanosti Vatikánu v oblasti lidských práv a problematikou náboženské svobody jako prioritního práva člověka, b) formulací lidských práv v globalizovaném světě. Zde autor správně poukazuje na to, že první seznam lidských práv, který představuje jejich Všeobecná deklarace z roku 1948, dožala postupem let značné proměny v tom, že k tomuto základnímu prohlášení se přiřazují práva další. Tím dochází k jejich postupnému větvení (např. práva dítěte atd.), jehož jsme svědky podnes. Do popředí proniká i problematika různých kulturních a duchovních tradic, zejména mimoevropských, které silně ovlivňují důrazy v oblasti lidských práv. Tím se značně zvyšují nároky na úroveň dialogu všech zainteresovaných stran.

Oceňuji i ekumenickou dimenzi autorova pojednání. Do hloubky předkládá nejen hlediska a postoje Vatikánu – ten je pochopitelně středem jeho analytického zájmu; nechává promluvit i autory protestantské provenience.

Recenzent má pouze jednu závažnou připomínku k předložené disertaci: týká se úrovně jejího textu. S jakousi pravidelností se po odstavcích, vůči nimž z hlediska jazykového nelze takřka mít námitek, začnou houfovat věty, které by zasloužily radikální přestavby. Kromě některých hrubých chyb (např. první odstavec str.9: formulovaly místo správného: formulovali; str. 17: ztěží místo správného: stěží; str. 18: měli, místo správného měly), psaní malých písmen místo velkých, např. na str.20: Rudolfínský majestát x Majestát), narazí čtenář často na šroubovanou stavbu vět, vypadnutí z vazby, nebo přímo konfúzně vyznívající formulace (příklad za všechny, str. 17, odstavec druhý). Práce vyžaduje po mém soudu právě v tomto ohledu dodatečné úpravy. Bylo by škoda, kdyby její obsahový přínos byl devalvován úrovní jejího jazyka.

ThDr. Ing. Jakub S. Trojan, Evangelická theologická fakulta UK – Praha, 8.